

الترازاروس، مافوق دایناسور

الترازاروس، مافوق دایناسور، آناتومی الترازاروس، زمان زیست الترازاروس، طبقه بندی الترازاروس، زیستگاه الترازاروس، تغذیه الترازاروس، فسیلهای الترازاروس، نامگذاری الترازاروس، الترازاروس، مافوق دایناسور

● آناتومی:

الترازاروس، دایناسوری مشکوک اما غول پیکر بود. این دایناسور، یکی از بلندترین و بزرگترین دایناسورهایی است که تاکنون کشف شده اما در واقع از دو دایناسور مجزا تشکیل شده است، براکیوزاروس و سوپرزاروس. هر دوی این دایناسورها، دایناسورهایی غول پیکر، چهارپا و گیاهخوار بودند که گردنی دراز و دم بلند داشتند. براکیوزاروس گردنی بلند و زرافه مانند داشت که آن را بالا نگه می داشت و دارای پستی شیب دار، سری کوچک و دم با طول متوسط بود. سوپرزاروس نوعی ساروپود دیپلوسید بود که دمی شلاق مانند داشت و سرش را نزدیک زمین نگه می داشت.

در ابتدا، از روی استخوان پهن و بزرگ شانه و مهره ها تصور می شد که این دایناسور، جانور غول پیکر مشابهی باشد. طول آن حدود ۱۰۰ ۸۲ فوت (۳۰ ۲۵ متر)، ارتفاع آن حدود ۵۰ فوت (۱۵ متر) و وزن آن حدود ۵۵ تا ۱۳۰ تن تخمین زده است.

● زمان زیست:

سن فسیلهای الترازاروس، مربوط به دوره ژوراسیک پسین است. دوره ژوراسیک پسین، زمانی بود که دایناسورهای غول پیکر بسیاری می زیستند که شامل براکیوزاروس، دیپلودوکوس و سوپرزاروس می باشند. بعضی از درندگان بزرگتر شامل آلوزاروس و سراتوزاروس هم در همین زمان می زیستند.

● کشف و نامگذاری الترازاروس:

تنها تعداد کمی از استخوانهای الترازاروس، در سال ۱۹۷۹، توسط دیرینه شناسی آمریکایی به نام جیمز جنسن (که در سال ۱۹۷۲، سوپرزاروس را هم کشف کرد)، در ژوراسیک بالایی سازند موریسون، در غرب کلرادو، در ایالات متحده کشف شد. جنسن، در سال ۱۹۸۵، آن را الترازاروس نامید (به معنای مافوق دایناسور). این دایناسور، در نامگذاری مجدد، الترازاروس ماچینتوشی نامیده شد زیرا دایناسور دیگری هم به نام الترازاروس نامگذاری شده بود (ساروپود کوچکتری از کرتاسه پیشین که در کره جنوبی یافت شد و در سال ۱۹۸۳، توسط هانگ موک کیم نامگذاری شد).

● فسیلهای الترازاروس:

تنها یک استخوان شانه، تعدادی مهره و بخشی از استخوان ران الترازاروس کشف شده است. احتمالاً این فسیلهای، قطعاتی از یک براکیوزاروس بزرگ (استخوان بزرگ شانه) و یک سوپرزاروس (مهره ها) هستند.

● طبقه بندی:

الترازاروس، نوعی دایناسور ساریچین (راسته دایناسورهای جهنده) از ژوراسیک پسین بود. این دایناسور، نوعی ساروپودومورف (دایناسورهای بزرگ گیاهخوار) و یک ساروپود (گیاهخواران بسیار بزرگ) بود. احتمالاً فسیلهای آن از براکیوزاروس و سوپرزاروس هستند. گونه نوعی، الترازاروس ماچینتوشی است (الشوسکی ۱۹۹۱). (در ابتدا، جنسن آن را الترازاروس نامید اما دایناسور دیگری از کره جنوبی هم الترازاروس نامیده شده بود، بنابراین نام آن تغییر کرد).

● زیستگاه:

الترازاروس (براکیزاروس سوپرزاروس)، جانوری خشکی زی بود. سالهای متمادی تصور می شد که ساروپودهای غول پیکر، قسمت عمده عمرشان را در آب می گذرانند و در حالیکه از طریق سوراخهای بینی موجود در بالای سرشان نفس می کشند، آب بدن سنگینشان را می پوشاند. امروزه اعتقاد بر این است که این جانوران، همانطور که المر ریگز، نخستین کسی که براکیوزاروس را توصیف کرد، در مقاله ۱۹۰۴ خود عنوان می کند، ساروپودها کاملاً خشکی زی بوده اند. وی، مانند دانشمندان امروزی، معتقد است که دست و پاهای براکیوزاروس، آنقدر سفت و سخت نبودند که بتوانند در گل وزن این جانور سنگین را تحمل کنند، اما پشت آن آنقدر انعطاف پذیر بود که روی خشکی آن را تحمل می کرد و قفسه سینه اش هم باریک و عمیق بود که برای تنفس زیر آب نامناسب بوده و متناقض با جانوران بزرگ آبی امروزی می باشد.

● رفتار:

الترازاروسها (براکیزاروس سوپرزاروس)، مانند ساروپودهای دیگر، به صورت گله ای زندگی می کردند و هنگامی که غذای محل زندگیشان تمام می شد، مهاجرت می کردند. احتمالاً الترازاروس، مثل ساروپودهای دیگر تخم گذار بوده است. تخمهای یافت شده ساروپودها دارای الگوی خطی بوده اند و در لانه قرار نداشتند. احتمالاً هنگامی که جانور در حال حرکت بوده، تخم می گذاشته است. اعتقاد بر این است که ساروپودها از تخمهایشان مراقبت نمی کرده اند. طول عمر ساروپودها ۱۰۰ سال بوده است.

● هوش:

تصور می شد که ساروپودها(مثل سیزموزاروس، دیپلودوکوس، براکیوزاروس و آپاتوزاروس) و بعضی دایناسورهای دیگر مغز ثانویه ای داشته اند. امروزه دیرینه شناسان معتقدند چیزی که آنها آن را مغز ثانویه می پنداشتند در واقع بزرگ شدگی طناب عصب در منطقه ران بوده است. این بزرگ شدگی از مغز کوچک جانور بزرگتر بود. سیزموزاروس نوعی ساروپود بود که هوش آنها(یا EQ که از روی نسبت مغز به وزن بدن اندازه گیری می شود)در بین دایناسورها در کمترین حد بود.

● تغذیه:

سوپرزاروس گیاهخوار بود(تنها گیاهان را می خورد). احتمالاً، الترازاروس، با دندانهای بزرگ و قاشقی شکلش، برگهای بالایی درختان بلند را می خورده است. این دایناسور، غذایش را بدون جویدن می بلعید و مواد گیاهی را در معده اش هضم می کرد.

● تحرک:

الترازاروس(براکیوزاروس سوپرزاروس) به آهستگی روی چهار پای بلند راه می رفت.
